

Cum să ~~nu~~ mă vezi

Traducere din engleză de
Ana Dragomirescu

Capitolul 1

Stau în picioare lângă dulapul meu și deja simt cum mi se formează pe tricou pete de transpirație la subsuori. *Nu le vede nimeni*, încerc să mă conving singură. Nu prin puloverul enorm cu care sunt îmbrăcată sau pe sub părul meu ca o perie, aproape impenetrabil.

Totuși, îmi trag puloverul tricotat, galben-cafeniu, mai departe de subsuori. De dimineață, mama mi-a aruncat o privire și a reușit să *nu* spună ceea ce probabil gândea: că n-o să câștig niciun concurs de popularitate costumată într-un uriaș bob de muștar de Dijon.

În schimb, a glumit:

— Ești acolo, înăuntru?

Și, pentru o clipă, a încetat să-mi mai pună muștar în sandviș, iar privirea i-a zburat de la borcan la puloverul meu.

Așa e ea, subtilă.

Iar eu sunt perfect conștientă că nu-i culoarea cea mai potrivită pentru mine. Nu-mi scoate în evidență ochii căprui și nici nu mă ajută să mă remarc în mulțime. De fapt, nuanța asta de galben-maroniu se asortează perfect atât cu părul meu, cât și cu pereții blocurilor de

beton vopsit ai școlii noastre. Și tocmai de aceea o port. Dacă încercarea pe care urmează s-o fac o să iasă prost, voi putea să mă fac una cu decorul și să dispar înainte să observe cineva.

Prietena mea cea mai bună, Jenna, mi-a lansat provocarea. Aseară vorbeam amândouă pe FaceTime, fiecare din dormitorul ei, al meu aflat în locul lui obișnuit, al ei, în foarte îndepărtatul stat Wisconsin, unde Jenna locuiește acum. Mama ei a primit o slujbă foarte bună acolo, așa că toată familia s-a mutat la jumătatea lunii august, cu două săptămâni înainte să începem clasa a zecea.

— Îmi fac griji pentru tine, mi-a spus ea.

M-am aplecat și am ieșit din cadru, astfel încât n-a mai putut-o vedea decât pe Kat, pisica mea, încolăcită pe pat, ca un ghem pufos tărcat.

— Au trecut două luni.

Jenna și-a apropiat extrem de mult fața de ecran și a șoptit:

— Ai vorbit cu cineva în ultimele două luni?

— Vorbesc cu tine, i-am răspuns.

— Cu o persoană adevărată.

— Tu nu ești o persoană adevărată?

— Știi ce vreau să zic!

Și-a așezat telefonul pe muchie pe măsuța de toaletă, oferindu-mi o priveliște panoramică a dormitorului ei, pe care-l uram din principiu.

— O persoană adevărată, *în carne și oase*. Nu mă refer la părinții tăi. Iar profesorii nu se pun la socoteală.

Am încercat să-mi amintesc când am vorbit ultima dată cu cineva de la școală, în afară de a mormăi „scuze” dacă am fost lovită din greșeală, sau de a șopti „sănătate” dacă puștiul de alături a strănutat. De când mă știu, Jenna

a fost singurul om cu care am discutat în adevăratul sens al cuvântului. Și de câte ori a fost nevoie să comunicăm cu altcineva, ea a luat întotdeauna cuvântul pentru amândouă. Chiar și atunci când o întrebare îmi era direct adresată. Eu ezitam, iar ea intervenea și răspundea. Pur și simplu, ăsta era felul nostru de a fi. De exemplu, eu îi legam mereu șireturile. Eram mai pricepută, așa că ea n-a fost niciodată nevoită să învețe. Acum își cumpără doar pantofi care se încheie cu barete, cu fermoare sau deloc.

Iar eu nu vorbesc.

— Tot ce trebuie să faci e să zici: „Bună“, a continuat Jenna. Noi așa ne-am împrietenit, nu? M-ai salutat și restul e istorie.

— Aveam cinci ani, am spus. Nu prea mă ducea mintea.

Ea a râs.

— Atunci prefă-te că ai din nou cinci ani. Stai turcește pe iarbă și mănânci o înghețată pe băț, când o fetiță cu un breton lamentabil iese din casa de vizavi. Arată ca și cum i-ar fi tăiat cineva părul cu o macetă. Spune-i „Bună“ bieteii de ea!

Am oftat.

— Nu-i așa de ușor. Tu știi cum sunt eu.

Fața ei a umplut din nou ecranul.

— Știi exact cum ești. De-aia trebuie s-o faci. Altfel o să-ți petreci tot restul liceului singură și nefericită. Probabil ascunzându-te la tine în dormitor.

Chiar că mă cunoaște!

Așadar, i-am promis că azi o să-i zic „Bună“ cuiva de la școală. Iar persoana pe care am ales să o salut este Hallie Bryce. Dulapul ei este chiar lângă al meu, ceea ce o face să se afle, în mod regulat, suficient de aproape de mine, încât să poată auzi orice sunet pe care coardele

mele vocale îl emit. Nu va trebui să mă abat din drum, nici să acostez pe cineva.

Îmi dreg vocea, ca să mă asigur că încă am glas, și tocmai atunci văd desăvârșitul coc de balerină al lui Hallie plutind pe hol, spre mine. Imediat încep să-mi aud pulsul zvâcnindu-mi în urechi.

Ajunge la dulapul ei și se apleacă să-l descuie. De fapt, nu se apleacă. Expresia corectă este că face un *grand plié*, lucru pe care l-am aflat de pe contul ei de Instagram, alcătuit în întregime din fotografii legate de balet. (Cele mai multe cu ea stând în poante, în diverse locuri în care, de regulă, n-ai găsi o balerină. Într-un copac. Pe o bancă. Într-un decor cu ruine urbane.) Eu nu accesez contul ei. Adică n-am apăsat pe butonul *follow* sau ceva de genul ăsta. Sunt mai degrabă genul de fată care pândește din umbră. Nu în vreun fel ciudat, ci mai mult ca o admiratoare de la distanță, cu gândul că „așa mi-aș dori să fiu și eu“.

Deci iat-o ghemuindu-se în *plié* chiar lângă mine și tot ce trebuie să fac pentru a-mi îndeplini misiunea e să pronunț un cuvîntel. Nici măcar nu-mi propun să o salut spunându-i „Salutare“ sau vreo nebulie de genul: „Ce mai faci?“

Doar „Bună!“

În clipa aceea, Hallie își ridică ochii spre mine. Una dintre sprâncenele ei superb curbate se arcuiește ceva mai mult. Așteaptă. Fiindcă mă holbez la ea. Îmi dau seama că mă holbez, dar se pare că nu mă pot împiedica s-o fac, nici nu mă pot mișca și nici nu mă pot purta ca un om normal. Sprâncenele i se strâng într-un V, iar Hallie înclină ușor capul într-o parte.

— Ai zis ceva?

Știe că n-am zis nimic. E doar amabilă.

Eu îmi înfig privirea în pământ. Dă-l încolo de salut! Abia dacă reușesc să nu respir precipitat.

Ea oftează, se ridică în picioare, își închide dulapul, care face „clic!”, apoi pornește pe hol făcând piruete. OK, poate că pur și simplu merge, dar în felul ăla al ei de balerină: cu vârful tălpilor orientat către exterior. Mă uit cum se îndepărtează și expir aerul care-mi blochează pieptul. Am un moment de ușurare când frica mi se domolește, însă e repede înlocuit de un sentiment pe care mie-mi place să-l numesc „sunt varză”.

O chestie simplă. Atât trebuia să fac.

Mă uit în dulapul meu, la poza cu mine și Jenna lipită pe peretele din spate. Ne ținem de braț. Eu port rochia ei roz cu bretele (care-mi era prea strâmtă, deși ea insista că-mi venea perfect) și amândouă zâmbim larg arătându-ne dantura.

Ating poza, fiindcă asta mă ajută. Nu știu de ce. Mai sunt doar șapte ore și o să fiu în autobuzul care mă duce acasă, scriindu-i mesaje. O să-i mărturisesc eșecul, dar ea o să fie în continuare prietena mea. Asta mi-a spus când s-a mutat: că n-o să lăsăm distanța să ne despartă. O să terminăm liceul. O să absolvim. O să mergem împreună la facultate. O să fim colege de cameră. Exact așa cum am plănuit dintotdeauna.

Închid dulapul și mă duc la prima oră, concentrându-mă să nu mă împiedic, să nu fiu izbită de vreun ghiozdan ori înțepată în ochi de vreun băț de tobe. Cea din urmă posibilitate este o amenințare reală, fiindcă în fața mea merge Adrian Ahn, care jonglează cu niște bețe de tobă adevărate.

Adrian este, în mod oficial, vedeta rock a liceului Edgar H. Richardson. Face parte dintr-o formație numită

East 48. Sunt buni. Atât de buni, încât sunt purtați pe brațe de fani. (Nu că i-aș fi văzut cu ochii mei în realitate, dar postează înregistrări pe YouTube.) Adrian e pe jumătate coreean, are părul lung și și-l vopsește într-o nuanță de roșu-întunecat. Azi și l-a răsucit într-un coc neglijent, prin care a vârât un creion. Nimănui altcuiva nu i-ar sta bine, însă el arată uluitor.

Nu-mi pot lua ochii de la cocul rotund din creștetul lui (nu de la rotunjimile lui, deși cu siguranță merită să stai cu ochii pe ele). Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă i-aș smulge creionul ăla din păr, când, deodată, el se răsucește și aruncă un băț de tobă în aer și face o piruetă pe călcâi. Mă opresc brusc, ca să nu mă izbesc de el, dar puștiul care merge pe lângă mine nu face același lucru. Se ciocnește de Adrian și-l îndepărtează de bățul de tobă care acum se înalță în aer...

Drept spre fața mea. Mâna îmi țâșnește în sus și îl înșfacă.

— Uau! exclamă Adrian, recăpătându-și echilibrul. Bună mișcare!

Mă uit clipind la bățul de tobă pe care-l țin strâns în mâna încă întinsă în sus. *Doamne, am prins bățul de tobă al lui Adrian Ahn!* Și el vorbește cu mine! E șansa mea să discut cu cineva. Cu cineva care mi s-a adresat primul!

— Bună! trântesc eu.

E singurul cuvânt care-mi vine în minte, probabil pentru că mi-am petrecut toată dimineața exersându-l și făcându-mi curaj să i-l zic lui Hallie. Dar îmi dau seama imediat că e nepotrivit.

Așa că, desigur, îl repet.

— Bună!

Adrian râde.

— Bună și ție.

Ne-am oprit în mijlocul holului. Mă lovesc de copiii care trec pe lângă noi.

— Pot să... ăăă... să-l iau înapoi?

Adrian arată din bărbie către bățul de tobă din mâna mea, pe care încă o țin ridicată de parcă aș fi Statuia Libertății. Împing repede bățul de tobă către pieptul lui.

— Eu... ăăă... da. Uite-ți bățul! L-am prins. În legitimă apărare, desigur, în totalitate. Ai putea să scoți ochii cuiva cu chestia asta. Dar, poftim! Acum e al tău. Mă bucur că ți-am fost de folos.

Dumnezeule mare! *Mă bucur că ți-am fost de folos?* Chiar am zis asta cu voce tare? Cuvintele pe care le vărs din mine sunt efectul secundar accidental al faptului că nu vorbesc niciodată cu nimeni. Creierul meu parcă depozitează undeva toate gândurile ridicole pe care le-am avut vreodată, pentru ca apoi să împrăște cu ele peste tot.

Colac peste pupăză, închei vesel:

— Mergi înainte și prosperă!¹

Adrian râde iar.

— Și tu, Spock!

Nu mai apuc să clarific faptul că nu-l citam pe vulcanian, care, de fapt, spunea: „Să trăiești mult și să prosperi“, fiindcă mintea mi s-a blocat complet și ne pierdem printre elevii care se îmbulzesc.

Uite de-asta nu poți tu să ai parte de lucruri frumoase, Vicky! Cum ar fi prietenii. Sau conversațiile.

În loc să-mi continui drumul spre ora de istorie, mă grăbesc să intru în cea mai apropiată toaletă de fete, încercând să-mi potolesc un neașteptat val de greață. Nu reușesc și vărs în veceu, ținându-mi părul cu o mână

¹ Parafrazare după salutul vulcanian al personajului Mr. Spock din serialul de televiziune *Star Trek*. (N.r.)

și sprijinindu-mă cu cealaltă de suportul pentru hârtie igienică

Una dintre fetele pe lângă care am trecut în goană face „Câh!” și o șterge afară. Trag apa și rămân cu privirea piro-nită în vasul de toaletă, acum curat și umplându-se cu apă.

Tresar când aud o bătaie în ușa cabinei. Mă întorc și văd de cealaltă parte o pereche de teniși Converse, înalți și roșii. Pe vârfurile lor de cauciuc e desenat cu carioca simbolul yin-yang. Ador simbolul ăsta. Jenna și cu mine l-am descoperit în vara dinaintea clasei a șaptea și l-am adoptat drept codul nostru secret. Îl mâzgăleam peste tot, ne semnam bilețelele cu el. Am descărcat un *emoji* special, astfel încât să ni-l putem trimite în mesaje. Odată ne-am făcut chiar și tatuaje temporare cu el, jurându-ne că o să ni-l tatuăm definitiv când o să fim îndeajuns de mari.

Purtătoarea tenișilor yin-yang întreabă:

— Ești OK?

— Sunt bine! spun eu tare.

Prea tare. De ce urlu?

— Sigur? insistă fata.

— Da, șoptesc eu.

De data asta prea încet. Parcă n-aș fi întreagă la cap. Situația mea n-a fost întotdeauna așa de rea sau poate că a fost, dar nu mi-am dat eu seama decât după plecarea Jennei. E ca atunci când pășești pe o bârnă, iar cineva te ține de mână și te simți perfect, până când persoana respectivă îți dă brusc drumul și nu mai poți să te miști.

Fata cu teniși roșii ezită, apoi se răsuțește pe călcâie și pleacă. Mă șterg la gură cu hârtie igienică și trag încă o dată apa. E prea târziu ca să ajung la timp la oră, așa că scot din ghiozdan un șervețel dezinfectant (am întotdeauna o rezervă la îndemână) și curăț colacul pe care

urmează să-mi petrec următorul ceas. Încă n-a sunat de intrare, dar o să sune dintr-o clipă în alta, iar gândul de a mă repezi în clasă după zbârnâitul soneriei îmi provoacă din nou greață.

Întârziatul la ore e printre primele puncte pe lista mea cu lucruri stupide de zi cu zi care acum mă sperie de moarte, cunoscută și sub numele de Lista Groazei. E o listă pe care o am în minte de la începutul anului. Adaug pe ea tot ce mă îngrijorează, mă rușinează sau mă face să vreau să dispar. Șirul a ajuns deja să fie atât de lung, încât am făcut un soi de joc din încercarea de a-mi reaminti tot ce se află pe listă. Ca și cum m-aș strădui să numesc toate cele cincizeci de state. Ea include:

Să inițiez o conversație

Să intru la oră după ce s-a sunat

Contactul vizual

Locurile rezervate

Să fiu nevoită să-mi aleg singură locul

Să spun ceva stupid

Să mi se ceară să răspund la oră

Să termin prima o lucrare de control

Să termin ultima o lucrare de control

Proiectele în grup

Prezentările individuale

Cantina

Să mănânc de față cu alții

Ora de sport

Să strănut în public

Acum pot să adaug pe listă: „Să prind bețe de tobă”.
Și: „Să nu prind bețe de tobă”. Oricum aș da-o, este umilitor.